

Podďte na Maldivy!

JE ICH VYŠE TISÍCDVESTO A PRITOM STÁLE PATRIA DO JEDNEJ KRAJINY. OSTROVY MALDIVSKEJ REPUBLIKY SÚ V INDICKOM OCEÁNE NEPREHLIADNUTELNÉ UŽ Z PALUBY LIETADLA. NEHOVORIAC O TOM, ŽE SÚ DOSTUPNÉ PO CELÝ ROK. POĎTE.

Text: **Lucia Lukušová**
Foto: **Lucie Mohelníková, Kurumba rezort**

Kedysi sa do rovníkových krajín chodilo len vtedy, keď sme si u nás obliekali zimné kabáty a bez rukavíc sme sa z domu ani nepohli. Zmena klímy priniesla i zmenu v cestovateľských návykoch. Obdobie dažďov v exotických krajinách sa už neriadí tabuľkami z múdrych kníh ako v minulosti. Preto zohriať sa na Maldivách je rovnako príjemné tak v januári, ako aj v septembri.

CESTUJE Z OSTROVA NA OSTROV

Sedemtisíc metrov znie priam odstrašujúco, no letECKY SA DÁ TÁTO VZDIALENOSŤ ZVLÁDNÚŤ ZA ŠTRNÁST HODÍN. Ešte pred päťdesiatimi rokmi by si zrejme málokto pomyslel, že Európania budú túto cestu zdolávať len preto, aby sa dostali do raja. Niekedy ani milovníčka cestovania so slovensko-českými koreňmi nevedela, kde sa Maldivy nachádzajú. Avšak už niekoľko rokov si najčastejšie kupuje spiatočnú letenku z Prahy do Malé. Ostrovná republika roztrúsená uprostred Indického oceánu učarovala Lucii Mohelníkovej,

ktorá sa tam prvý raz ocitla v decembri 2009 a okamžite sa zamilovala. Veď bodaj by nie. Krajina ju dostala tropickým podnebí, bielymi plážami, tyrkysovým morom, žiarivou zelenou, farebnými kvetinami a nepochybne aj pestrosťou na tanieri. Z lásky k miestu sa neskôr stala i skutočná láska k Maldivčanovi. Z obchodného partnera Mohameda sa časom stal jej priateľ. Išlo o bývalého fotografa, ktorý pracoval pre vplyvného maldivského politika a zároveň dolárového miliónára. Kto by si však myslel, že išlo o lásku na prvý pohľad, je na omyle. Na začiatku sa vraj veľmi nemuseli. „Spojila nás až smrť blízkeho kamaráta, ktorého sme obidvaja poznali. Keď sme sa dali dokopy, môj dnes už ex prevádzkovač penzión na ostrove Hulhumalé, kde som mu pomáhala, a časom sme sa zhodli na tom, že by bolo fajn spoločne si založiť firmu a tiež postaviť ubytovacie zariadenie pre turistov,“ hovorí podnikavá blondínka, ktorá má precestovaných viac ako stotridsaťšesť maldivských ostrovov. Koľko ich presne v skutočnosti je, nemá zrejme nikto zrátané. Avšak oficiálne čísla hovoria o zhruba tisícdvostotom, že zhruba dvostovka je obývaných.

ŽIARLIVÍ MALDIVČANIA

Lucie sa považuje za odborníčku pri správaní turistov v tejto krajine, no keďže dosiaľ mala vzťah s dvoma Maldivčanmi, nie je pre ňu cudzia otázka, akí sú maldivskí muži partneri? „Zlatí Európania,“ vyhrkne so smiechom. „S Mohamedom sme tvorili pár tri roky a vzali sme sa symbolicky na pláži. S druhým som vydržala zhruba dvakrát dlhšie. Dokonca aj domáce ženy s tým majú problém. Možno i preto je v krajine vysoká rozvodovosť. Väčšina lokálnych chlapov je totiž veľmi žiarlivá, chýba im empatia a občas slušné správanie. Zahýbanie s druhou ženou je úplne bežné. Väčšina z nich má niekoľko priateľiek rôznych národností. Najmä tí, ktorí pracujú v cestovnom ruchu. Peklo nastáva po tom, čo sa rozhodnete s nimi rozísť. Vyhrážky samovraždou, vydiereanie, stalking a ďalšie nepríjemnosti sú toho súčasťou,“ hovorí podnikateľka a ďalšie nepríjemnosti sú toho súčasťou, ktorá teraz žije striedavo na telka so slovenskými koreňmi, ktorá teraz žije striedavo na Maldivách a v Prahe. Mimochodom, Lucie má už tri roky tuniského frajera a nevie si ho vynachráliť.

„Úplne presné číslo všetkých ostrovov nie je známe, obývaných je okolo 200.“

ŽRALOKY TURISTI NEZAUJÍMAJÚ

Tak či onak, Maldivskú republiku miluje rovnako, i keď v partnerskej oblasti s miestnymi mužmi nemá najlepšie zážitky. Medzi domácimi má však veľa kamarátov i obchodných partnerov. „Tým, že Maldivy sa rozprestierajú od Indie až po

rovník a sú poriadne rozmanité, takí sú aj ich obyvatelia. Severania sú veľmi milí. Cestovný ruch tam nie je až taký rozvinutý, možno i preto sú skutočne autentickí. Tí, ktorí bývajú v strednej časti, majú zas podnikateľského ducha. Je tam najviac rezortov a cestuje tam preto i najviac turistov. Južania sú zas veľmi vplyvní. Pochádza odiaľ väčšina politikov, podnikateľov.“ Rovnako ako medzi ľuďmi, i medzi jednotlivými ostrovmi sú rozdiely. Niektoré sú menšie a guľaté s koralovými

útesmi, na ktorých nie sú veľké pláže. Iné zas majú nádherné lagúny, zátoky a sú aj také, na ktorých dominuje jemný biely piesok. Vyberie si každý. Prostredníctvom Lucie majú možnosť česki i slovenski turisti spoznať miestny život, kultúru a gastronómiu. „Typickou rybou je tuniak, z ktorého robia napríklad chutné raňajky mashuni. Ide o nadrobno nakrájaného tuniaka s kokosom, čili, cibuľou a limetkou. Jedľa to s chlebovou plackou. Prípadne kulhimas, kde tiež dominuje rovnaká ryba. Je pripravená v štiplavej omáčke so zeleninou,“ chváli miestnu kuchyňu. Uloví si ryby je pre ňu bežná rutina. Paradoxom je, že Lucie sa ich naučila jesť »

» spolu s morskými plodmi až v republike uprostred Indického oceánu. Kto chce zažiť podmorský svet na vlastnej koži, stačí si nasadiť šnorchel, plutvy a strčiť hlavu pod vodu. „Medzi top zážitky určite patrí plávanie so žralokmi či s mantami. Jeden z najznámejších ostrovov, v okolí ktorého možno pozorovať tigrie žraloky, je Fuvahmulah. Podotýkam, že nie sú nebezpečné. Majú dostatok svojej vlastnej potravy, čiže plávajúci návštevníci nie sú pre nich žiadnou pochúťkou,“ vraví s úsmevom.

NA MIESTNYCH NEPLATÍ ANI CUNAMI

I keď ide o moslimskú krajinu, turisti necítia absolútne žiadne obmedzenia. Lucie tiež hovorí, že odkedy lepšie spoznala tento kút sveta, zmenila sa aj ona sama. Je vraj zlostnejšia. Pri práci s miestnymi to podľa jej slov inak nejde. „Keď sa povie o chvíľku to urobím, v skutočnosti sa tak stane o niekoľko dní alebo nikdy. Slová tu veľa neznamenajú. Väčšina miestnych sa riadi heslom – sľubom nezarmútiš. No nevedomujú si už následky. Mnoho z nich nezvláda pracovať pod tlakom a nevie improvizovať, čo je v cestovnom ruchu veľmi dôležité. Vo štvrtok večer a v piatok, čiže cez víkend, s miestnymi nepohne ani cunami. Hovorím o skúsenostiach s obyvateľmi z lokálnych ostrovov, ktorí nepracujú v hotelových rezortoch. V nich je totiž personál vycvičený dokonale,“ pokračuje v rozprávaní. A kde vidí štyridsiatnička Lucie svoju budúcnosť? „Maldivy to rozhodne nie sú. I keď som s krajinou späť už roky a viem, ako pokročili podnikateľské vzťahy, stále mi tu chýba veľa vecí, na ktoré sme my zo Západu zvyknutí. Ved len napríklad jogurty, sry či údeniny sú tu veľmi drahé,

Ryby sa jedia na ostrovoch denne-denne.

keďže ich musia dovážať z Európy či ostatných kontinentov. Podobne je to tiež s kvalitnou kozmetikou či drogériou. Maldivy sú však ideálny dovolenkový raj, v ktorom sa dá doslova prejsť rýb, kokosov a banánov,“ tvrdí.

SPRCHA POD HOLÝM NEBOM

Lucie dosiaľ prežila značnú časť posledných rokov na ostrove Hulhumalé spolu s miestnymi. Opačný ráz má zas ostrov Vihamanáfusi neďaleko hlavného mesta Malé. Dôvodom je najmä to, že ide o takzvaný rezortný ostrov. Jeden z miestnych podnikateľov na ňom vystaval dovolenkový raj. Mimochodom, v celej Maldivskej republike je roky ročne zaužívané pravidlo – na turistickom ostrove nájdete vždy iba jeden rezort. Či je to preto, aby nešlo o boj medzi konkurentmi, nie je známe. Pravda však je, že v prípade ostrovov väčšinou nejde o rozľahlé pevniny vykúkajúce z oceánu. Sú obyčajne také malé, že ich prejdete krížom-krážom zo severu na juh a z východu na západ zhruba do hodiny. Architekti, ktorí projektujú ubytovacie zariadenia pre turistov, však milujú rozľahlé priestory. A tak na nich nešetria a každému doprajú luxus v podobe vilky s priestranou terasou alebo domček na vode. Kúpeľňa neraz zaberá polovicu celej ubytovacej jednotky. Maldivčania milujú sprchu pod holým nebom, a tak nesmie chýbať ani

”
Na Maldivách je život nákladný, potraviny sa dovážajú a vôbec nie sú lacné.

“

Lucie na Maldivách ostaf nechce, ale kam popuťuje, ešte nevie.

v hoteloch, v ktorých bývajú cudzinci. Nejde pritom len o poriadnu romantiku, keď na vás tečie osviežujúca voda v horúcom počasí a vy sa pritom pozeráte na jasnú oblohu, ale je to skutočný zážitok, keď po múre lezú malé jašteričky, prípadne vám nad hlavami lietajú netopiere kalone. Na takýto život si rýchlo zvykla aj Catherine z Filipín, ktorej sa pred tromi rokmi stal dočasným domovom Kurumba rezort na ostrove Vihamanáfusi.

Do ostrovej krajiny pricestovala za lepším platom. Plán má jasný. „Chcem tu zostať ešte dva, maximálne tri roky. Potom by som sa rada usadila na Filipínach. Prípadne je v hre Srí Lanka, odkiaľ pochádza môj snúbenec. Nevieť si predstaviť, že by som tu žila natrvalo,“ nešetrí úprimnosťou. Dôvodom, prečo Maldivy nikdy nebudú jej domovom, je napríklad aj nákladný život. Tým, že ide o ostrovnú krajinu, ktorá nie je takmer vôbec sebestačná v poľnohospodárstve, ale je odkázaná na dovoz potravín, ceny sú i pre ňu vysoké.

VO OCEÁNE KRALUJÚ TUNIAKY

Kým takmer celý svet je ochotný sadnúť do lietadla a preletieť moria i oceány, aby dovolenkoval na Maldivách, väčšina Maldivčanov si hovorí lokálpatrioti. Radi spoznávajú rozmanitosť svojej krajiny. Ak už idú za hranice, zdržujú sa prevažne v Ázii. „Ja síce nemám veľa času na cestovanie, keďže pracovať v turizme znamená mať sezónu 365 dní v roku, ale tiež rád zoberiem svoju rodinu napríklad do Indie či na neďalekú Srí Lanku. Som síce zvedavý, ako to vyzerá v Európe, avšak nechce sa mi absolvovať taký dlhý let,“ zmieňuje sa avšak Catherinein kolega Maldivčan Ali. Kto cestuje do tohto kúta sveta, ráta s tým, že dovolenka bude viac-menej relaxačná. Najviac turistov zostáva desať dní až dva týždne, a to predovšetkým z Ruska, Nemecka či Veľkej Británie. Nejde

”
Potápať sa so žralokmi je zážitok na celý život.

“

prítom o žiadnu nudu, lebo vylihovanie na pláži si spestrujú spoznávaním podmorského sveta. Majú dve možnosti. Buď nastúpia na loď a plavia sa s miestnymi kapitánmi, koľko sa im ráči. Alebo so šnorchlovacím vybavením obdivujú koraly, plávajú s korytnačkami a rybami neďaleko brehu, kde majú pohodennú svoju osušku. Miestni páni, ktorí prežívajú na mori každý deň, záujemcov vezmú na miesta, kde si voľne z hladiny

mora vyskakujú skupiny delfínov. Keďže miestna fauna im je svätá, približujú sa k nim len do takej miery, aby ich nevyplašili či neohrozili. Rovnako to platí aj o zhladnutí mánt a žralokov. Menej odvážni pasažieri sa na ne pozerajú iba z paluby člna, no dobrodružné povahy neváhajú skočiť priamo k nim. „Nie sú nebezpečné. Netreba sa ničoho báť,“ neustále opakuje jeden zo skúsených sprievodcov na mori. Ten presne vie, v ktorých miestach a kedy tiahnu práve tým smerom, aby ich neminul. „Keď sa ma niekto opýta, či som sa naučil skôr plávať alebo chodiť, správna je prvá možnosť. Tým, že Maldivčania milujú teplo, more a viac-menej celý rok trvajú vonku, hádam ani nepoznám nikoho, kto by nevedel plávať. Ja sa na palube lode či člna cítim dokonca bezpečnejšie ako na súši. Navyše pochádzam z rodiny, v ktorej prastarý otec, dedo i môj otec rybárčili. Čiže bolo jasné, ktorým smerom sa budem uberať. Nebola to podmienka, ale tak ma nasmerovali, aby som si túto činnosť obľúbil. A stalo sa. Keď nesprievádzam turistov, lovim tuniaky. S partiou vyrážame väčšinou neskôr popoludní s tým, že lovíme celú noc,“ rozpráva Ibrahim. Rybári radi medzi sebou súťažia, ktorému sa podarí chytiť do siete najväčší úlovok. Sem-tam vedie Ibrahim, niekedy zas jeho kolegovia. Pred rozlúčením sa teda nezabudne popýšiť: „Najťažší tuniak vážil dvadsaťpäť kil. To je už čo povedať, keďže väčšina z tých, ktoré konzumujeme, majú okolo päť kil.“